

Myrthe wil dat haar kinderen meehelpen in het huishouden

‘Vraag ik te veel van mijn tieners?’

Myrthe (39) werkt buitenshuis én zorgt voor het gezin en het huishouden. Haar dagen zijn daardoor lang en hectisch. Eigenlijk vindt ze dat haar kinderen van veertien en tien ook wel een handje kunnen meehelpen. Maar die zijn het daar niet mee eens. En haar man Johan kiest hun kant.

“Twee minuten nadat ik op woensdag, mijn ‘vrije dag’, mijn laptop had dicht geklapt, stond ik alweer strijk weg te werken. Dat kon nog net voordat ik Ivo naar zijn bokstraining moest brengen. ‘Ivo, ga je omkleden!’ gilde ik over de bovenverdieping. ‘Jahaaaa!’ gilde hij ongeduldig terug. Maar toen ik tien minuten later met zijn zojuist gestreken broeken in zijn kamer kwam, had hij nog maar één sportsok aan. ‘Ja ja, ik schiet op,’ mopperde hij, zonder dat ik wat tegen hem zei. Zuchtend legde ik zijn broeken in de kast en vertrok naar beneden. De keuken was een rommeltje. Ook die ruimte ik nog even op, voordat ik met Ivo de auto instapte. Want eenmaal weer thuis moest ik nog koken en daarna had ik een telefonisch overleg met een collega. Als het een beetje meezat, zou ik voor tieners klaar zijn. Die avond zat ik inderdaad pas laat op de bank. Al die tijd was ik in de weer geweest, net als de dagen ervoor en een groot deel van het weekend. Johan, mijn man, zat al te knik-keballen. ‘Ik heb meer hulp nodig, Johan,’ zei ik. ‘Het is te druk zo.’ Hij was meteen klaarwakker. ‘Hoezo? Wat bedoel je?’ ‘Waarom doen de kinderen niet wat meer? Waarom zijn wij altijd degenen die de tafel ’s avonds dekken? Om nog maar niet te spreken over alle rommel die ik achter ieders kont opruim,’ mopperde ik. ‘Ach, het zijn kinderen,’ bromde Johan. ‘Die moeten opgroeien tot zelfstandige volwassenen. En

daar hoort ook bij dat ze leren opruimen en schoonmaken. Ik heb het tegenwoordig zo druk met werk door die promotie, dat ik soms door de bomen het bos niet meer zie!’ Ik was bijna drie weken bezig in een nieuwe baan die me veel energie kostte. Niet alleen werkte ik meer uren, er kwamen ook veel nieuwe dingen op me af. Als ik eenmaal ingewerkt was, zou het heus minder worden, maar dat punt was nog niet in zicht. Dus liep ik al sinds het begin te rennen om goed voorbereid te zijn voor mijn werk en om alles in het huishouden af te krijgen. ‘Ivo en Aryanne moeten maar meer doen in het huishouden,’ zei ik stellig. ‘Ze zijn tien en veertien, maar nog te beroerd om hun kamer op te ruimen.’ Johan was er maar half bij, zag ik. Zijn ogen stonden slaperig. ‘Laat ze kind zijn. Ik hoefde thuis ook nooit iets te doen. Heerlijk,’ antwoordde hij geeuwend. ‘We hebben het er later wel over, ik ben nu te moe. Maak je niet druk.’ Hij gaf me een kus en vertrok naar bed, mij alleen achterlatend met de afstandsbediening. De volgende dag aan tafel sneed ik het onderwerp toch aan. ‘Jongens, ik heb het hartstikke druk tegenwoordig en ik wil ook weleens een half uurtje op de bank hangen. Dus ik wil dat jullie meer in het huishouden gaan doen.’ Aryanne, onze tienjarige dochter, reageerde als door een wesp gestoken. ‘Waarom? Ik ben een kind, hoor! En ik heb het druk. Ik train vier keer in de week!’ Ook Ivo zuchtte en steunde: ‘Ik weet niet wanneer ik dat zou moeten doen, ik heb altijd superveel huiswerk. Als je

maar weet dat ik niet ga stofzuigen, hoor. Daar heb ik zo’n hekel aan!’

Ik keek naar Johan, zoekend naar steun, maar die haalde zijn schouders op. ‘Je moet eens weten waar ik allemaal een hekel aan heb,’ zei ik. ‘Denk er maar over na hoe je zou kunnen helpen. Bijvoorbeeld boodschappen doen, je kamer opruimen, stoffen...’

Het commentaar was niet van de lucht. Alleen Johan zei al die tijd niets. Pas toen de kinderen van tafel waren, deed hij zijn mond open: ‘Ik vind het nogal wat, Myrthe. Die kinderen hebben al genoeg te doen! Laten we een werkster nemen.’

Ik schudde mijn hoofd. Een vreemde in huis? Nee. Bovendien zou het betekenen dat ik nóg iets erbij had om aan te denken. ‘Nee. Een werkster kan niet schoonmaken in een rommelig huis. En wie zal degene zijn die de dag voordat ze komt alles aan kant maakt? Ik zie de bui alweer hangen.’ ‘Maar de kinderen aan het werk zetten, vind ik ook niet oké!’ zei Johan. ‘Ze zijn maar één keer jong en er is genoeg waar ze tegenwoordig aan moeten voldoen.’

‘Ik moet ook aan van alles voldoen!’ riep ik uit. ‘Wat is er nu erg aan om de kinderen een beetje mee te laten helpen?’

We komen er niet uit. Johan vindt mij egoïstisch en vindt dat ze nog een paar jaar lekker kind mogen zijn, ik vind dat ze best nu al mogen leren dat het allemaal niet vanzelf gaat. De reactie van Johan maakt me in de war. Ben ik inderdaad egoïstisch, hebben de kinderen er recht op om kind te zijn of heb ik gelijk dat ik best een bijdrage van de kinderen mag verwachten? ■